

Tejas ébredése

Az éjszaka mélye csendesen borult a városra. Kate már órák óta forgolódott az ágyában. Valami nyomasztó érzés lüktetett a mellkasában – mintha valaki figyelné, de mégsem volt jelen. A szeme lassan lecsukódott, s a világ körülötte elhalkult...

A következő pillanatban már nem a szobájában volt. Forróság vette körül. Sűrű, izzó párában úszott a levegő, és minden lépésnél apró szikrák pattantak fel a földből. Egy sötét, vörös sziklával szegélyezett ösvényen állt előtte. Kate megmozdult, de nem ő irányította a testét. A vulkán mélye sötét volt és forró. A láva már nem tombolt, csak csendesen lüktetett a falak repedéseiben, mintha maga a világ tartaná vissza a lélegzetét. A trónnál egy nőitest pihent, teljesen mozdulatlanul – mintha évezredek kőporában dermedve szundikált volna.

A parázsizzás erősödik. És akkor...Tejas szeme hirtelen kipattan. Parásvörös, izzó, fényes. Minden vibrál körülötte. Aztán... semmi. Egy hosszú, lusta ásítás.

– Uuuuaahhh... – nyögte, miközben megdörzsölte a szemét, és úgy recsegett meg a nyakát, mint egy nyugdíjas főnixmadár. A testéről lassan lepattogtak a lávadarabok, az izzó repedések alatt fekete, tűszikráktól pulzáló bőr villant elő. Valahonnan mögüle megszólalt egy mély, álmos hang:

– Hát felébredtél? - Tejas nem fordult meg. Csak lejjebb dőlt, mint aki még vissza akarna feküdni egy kicsit.

– Csak... valami idegesítő érzés volt. Mintha valaki bámulna.

– Tán a világ, ami retteg tőled. – morogta a sárkány.

– Ne kezdjük ezzel a drámával, Nayar... korán van. – Tejas felült, a hosszú haján vörös izzás kúszott végig, és egy darab hamu leesett a válláról.

– Mióta vagyunk itt?

– Túl régóta. Már azt hittem, végre elhallgattál örökre. – mormolta gúnyosan Nayar.

– Sértő. – mondta Tejas álmosan, majd feltápáskodott, a talaj megremegett.

– Menni akarsz?

– Én nem akarok semmit. Csak... valami elkezdett zavarni. Mintha valaki belepiszkált volna a világom tűzébe. - Nayar lustán mozdult meg.

– A világ mindig belepiszkál. Ez a kedvenc szokása. - Tejas megropogtatta a vállát.

– Akkor menjünk megnézni, hogy mit rontottak el ezúttal. És elindult. Komótosan. Léptei alatt sistergett a láva. De a szeme már égett. A tüze éhes volt. Még ha ő maga nem is kapkodott. A barlang kijáratánál megállt egy sötét bazaltsziklánál, ahol vékony vízréteg gyűlt össze a

repedések mentén – egy alig látható, természetes tükör. Belenézett... És abban a pillanatban Kate arca tükröződött vissza benne. Egy másodpercre a két világ összeért.

Kate hirtelen riadt fel az ágyában. Lihegve kapkodta a levegőt, homlokán verejték csillogott. A szíve még mindig zakatolt. A nyaklánc, amit a mellkasán viselt – perzselő forróságot árasztott. És mintha... egy pillanatra valaki más is ott lett volna a fejében. Valaki, aki figyelte őt vissza.

A város sötét volt, az égbolt fojtottan borult a föld fölé. A rendőrség épületének legfelső emeletén, Caleb még mindig dolgozott. Egyedül az irodájában, a tompa fényű asztali lámpa vetett sárgás árnyékot a papírokra. Ujjai fáradtan kopogtak a billentyűzeten, de valami megzavarta. Megfeszült, mintha láthatatlan rezgés futott volna át a gerincén. A keze megállt. Szinte gépiesen állt fel, majd az ablakhoz sétált, és kinézett az éjszakába.

– Nem... ez nem lehet az – mormolta maga elé. Arca szigorú maradt, de a szeme mélyén aggodás bujkált. – Lehet, hogy csak a képzeletem... De tudta, mélyen belül tudta, hogy valami változni kezdett.

Valahol a világ túlsó végén, egy szigeten, ahol a levegő édes és sós volt egyszerre, egy nő ült csendesen egy magas sziklán. Mezítláb, karját a térdére fonva nézte a csillagokat. Kreol bőrét simogatta a fülledt, nyári szél, hosszú, sötét haja szabadon táncolt mögötte. Ő volt Elina – a szél lelke, Vayu mai alakja. És hirtelen, ott, az éjszaka kellős közepén... valamit megérzett.

Egy ismerős, szunnyadó jelenlét újra felizzott a világ szövetében. Az ajka lassan mosolyra húzódott.

– Végre... nővérkém. – suttozta Elina, és a csillagok is mintha közelebb hajoltak volna hozzá. A szél felsóhajtott. A világ újra mozdulni kezdett.

A nap első sugarai épp csak bevilágították a Welamy-ház konyháját, ahol Rose már a reggelit készítette. A pirítós a sütőben sercegett, az asztalon előkészített narancslé, tojás, pirított szalonna illata töltötte be a levegőt. Miközben a kenyér ropogósra sült, Rose kilépett a hátsó

kertbe. A virágágyásból óvatosan kiválasztott egy friss, lila árvalányhaját, majd odasétált a kert egyik sarkában álló tűzróka kőszoborhoz. A szobor, melyet évekkel ezelőtt állítottak – a legenda szerint egykor élő lény volt, Tejas hű társa, aki vele együtt vált lávakő szoborrá. Rose letérdelt elé, és a virágot finoman a szobor mellső lábai közé tette.

– Vigyázz ránk... ma is – suttogta halkan. Pár pillanatig lehunytt szemmel imádkozott, majd visszatért a konyhába.

– Fiúk! – kiáltotta fel a lépcső irányába. – Készülődjétek, a reggeli mindjárt kész! - Odafent egyszerre két ajtó is kinyílt. Andrew, a férj, az inggallérjával küzdött, a nyakkendőjét keresve hadonászott a kezével.

– Hova tettem azt a... - Dylan épp akkor robogott le a lépcsőn, iskolatáskával a vállán, fél cipőben.

– Bocs, bocs, sietek! - A következő pillanatban a két férfi összeütközött a lépcsőfordulóban, és mint két dominó, dőltek el egymáson, nevetve. Rose megállt a konyhaajtóban, karba tett kézzel, mosolyogva.

– Nem is ti lennétek – jegyezte meg. – Ha végeztetek a bohóckodással, gyertek reggelizni, mert indulnunk kell!

A reggel tompa fénye beszűrődött a konyhaablakon, ahol Kate fáradtan ült a konyhaasztalnál. Kezében gőzölgő kávésbögre, arca sápadt volt és álmos. Az éjszaka nyomai még mindig ott ültek a szemében.

– Rosszul aludtál? – kérdezte Stacey, miközben egy tál müzlit kanalazott magának.

– Inkább... furcsán. – Kate megdörzsölte a homlokát. – Álmodtam. De nem... olyan volt, mintha nem is én lettem volna. Mint egy másik test...hm hagyjuk inkább... - Stacey nem válaszolt. A konyhapulton álló vizespohár felé nyújtotta a kezét, és a víz halkan megemelkedett, egy gömbbé formálódva a levegőben. A gömb lassan forgott, tükrözte a reggel fényeit.

– Stacey, kérlek – szólt rá Kate enyhén, de határozottan. – Megbeszéltük, hogy ezt nem gyakorlod nyíltan. Nem tudjuk, mire vagy képes, és hogyan reagálnának rá mások.

– Csak próbálok rájönni, honnan jött ez... – válaszolta a lány halkan. Kate sóhajtott.

– Tudom. És segíteni is akarok. A klinikán ma elviszek pár mintát, megnézzük a DNS-edet. Talán találunk valamit. - Stacey letette a kanalat, majd odasétált Kate-hez és átölelte.

– Tudod, hogy anyám helyett anyám vagy ... - Kate szeme elhomályosult. Visszaölelte a lányt, hosszasan, némán.

– Gyerünk, el ne késs az iskolából – mosolygott rá végül.

Az autó megállt a járda mellett. Stacey kiszállt, táskáját a vállára dobta. Kate még figyelte egy pillanatig, mielőtt kiszállt volna maga is. A parkolóban már ott várt rájuk Rose.

– Na mi van, ma is kísérik a hercegnőt? – tréfálkozott Rose, miközben meglátta Stacey-t.

– Inkább ne éges, oké? – fordult hátra Stacey, egy félmosollyal.

– Szia, Kate!

– Viszlát! – integetett neki Kate. Közben Dylan is megérkezett. Gyors ölelést adott az anyjának, Rose-nak.

– Majd találkozunk – mondta neki, és már indult is Stacey után.

– Na, micsoda lendület! – nevetett Rose. – Kávét?

– Jól esne – bólintott Kate, és együtt elindultak a közeli kis kávézó felé.

Az iskola folyosója nyüzsgött a reggeli zsibongástól. Stacey Marlow hangtalan léptekkel sétált végig a szekrények sora mellett, fejét lehajtva. Arca zárkózott volt, mint akit belülről emészt valami – valami, amit még ő sem ért teljesen. Amikor Dylan Welamy megpillantotta őt a folyosó végén, habozott. Kezében a könyveit szorongatva indult el felé, de Stacey nem vette észre – vagy nem akarta. A biológiaóra hamarosan kezdődött.

A tanár már a táblánál állt, mikor Stacey belépett. Néhány diáklány összesűgött a háta mögött. A tanár szigorúan nézett rá.

– Marlow kisasszony, már megint késik. Szeretne valamit megosztani velünk az időérzéséről? Stacey megállt az ajtóban. Összeszorította az ajkait, mély levegőt vett.

– Ki kell mennem... a mosdóba – szólalt meg halkán, de határozottan. A tanár egy pillanatra habozott.

– Menjen. De ne húzza az időt! - Stacey szó nélkül sietett ki. A folyosón a lépései egyre gyorsultak, míg el nem ért a mosdóig. Becsapta maga mögött az ajtót, a tükör elé rogyott, tenyerét a mosdókagylóra támasztotta.

A lánymosdóban a csendet csak a csapok szivárgása törte meg. Stacey zihált, arca kipirult, tekintete tengerkékre váltott. A levegő vibrált körülötte, mintha minden molekula feszülten várna valamire. A csapokból kicsorduló víz felfutott a levegőbe, és egy karcsú, de éles dárdává állt össze a tenyerében. Ez volt az a pillanat, amikor Dylan belépett. Stacey nem látta őt. Tekintete üres volt, mintha nem önmagában létezne. A dárdát hirtelen elhajítja - egyenesen Dylan felé. Dylan nem rémül meg. A teste mintha magától mozdulna: egyik kezét előre nyújtja,

tenyere felfelé néz. A dárda ütközik a semmivel - megdermed a levegőben, darabokra robban, és a víz cseppekben zuhan a padlóra.

Stacey hirtelen megremeg, arcán zavar, düh, fájdalom játszik. A teste megbicsaklik, mintha elveszítené az irányítást. De mielőtt teljesen összeesne, valaki lép elé. Egy nő. Magas, vékony, mozdulatai lusta tűzkigyókként folynak. Barna bőrdzsekije ,fekete nadrág, bakancsa alatt megropog a csempe. Hosszú, fénylő fekete hajában mintha lángok bujkálnának. Parázsvörös szeme élesen villan. Közel hajol Stacey-hez, és gyengéden, de határozottan megérinti a homlokát.

– Aludj még, kicsi víz... – suttogja. Stacey szeme lecsukódik, teste ernyedten hanyatlik. Tejas megtartja a lányt és lassan segíti a földre, majd felegyenesedik, Dylanra néz. A fiú karján halványan látszani kezd egy kéken izzó tetoválásszerű minta, lágyan pulzál a bőre alatt. Tejas tekintete megváltozik.

– Hát te vagy a kiválasztott ..milyen fiatal.. - Lassan elindul felé, de ekkor az ajtó hirtelen kivágódására lesznek figyelmesek. A gondnok benyit. Mire Dylan vissza nézett, a nőnek már nyoma sincs. Dylan azonnal letérdel Stacey mellé.

– Hé! Jól vagy? – kérdi, de látszik rajta, hogy ő maga is rémült. A gondnok feszülten néz körbe hiszen a mosdóban csak egyre hullanak a vízcseppek a padlóra.